

עם בת-דודתו ענת (1972).

לבת אחותי ענת היה קשר מיוחד וחוק עם אודי. שניהם אהבו מאוד לצחוק תמיד. בתום שבעת ימי האבל באה אלי ענת והעניקה לי את הספר "אובדן". "דודתי", אמרה ענת, "תקראי בספר ואולי יקלו הדברים במשהו על יגונך". כשפתחתי את הספר מצאתי בפיתחו הקדשה שמאוד מאוד ריגשה אותי. וכך כתבה ענת:

"דודתי האהובה מלכה,

"אובדן! ועוד איזה אובדן!

"הייתי מוכנה לקנות לך כל מה שתבקשי בעולם ורק לא את הספר הזה. אבל אין ברירה, חייבים להמשיך לחיות כי זה מה שאודי היה רוצה; הוא היה רוצה שאמא שלו תמשיך לצחוק ולשים אדם. אודי לא היה צריך למות למען נרגיש כמה אהבנו אותו; הוכחנו לו כמה אנו אוהבים אותו עוד בעודו בחיים. היתה לנו הזכות הגדולה, קודם-כל לך, וגם לי להיות בין הנשים שאותן אהב הכי-הכי בעולם. לא אגזים אם אומר שאותנו אהב יותר מכל. קשה ואי-אפשר כלל לקלוט את האסון הזה. אודי ישאר בנשמתנו עד יום מותנו. מלכה, למען אודי היי חזקה".

אוהבת אותך לעולמים,

ענת גרונדמן

אודי שלי

אני כותבת לך את הדברים הללו בכאב רב ובגעגועים עזים. נלקחת מבלי להיפרד, ללא החיבוק החזק שהתחבקנו כשהיינו נפגשים סתם כך.

הפעם האחרונה שדיברתי איתך היתה כאשר התקשרת כדי להיפרד בטרם צאתך למילואים. אמרת לי: "ענתות, אל תדאגי. זה רק לשבועיים..." והנה השבועיים האלה הפכו לנצח. כואב לי אודי, כואב לי עמוק-עמוק בלב. דווקא אתה, שכל-כך אהבתך! אם הייתי צריכה להחליט עם מי יש ברצוני לחיות על אי בודד, הייתי בוחרת בך, ורק בך.

עד היום נשגב מבינתי להבין ולקלוט איך השתתפתי בהלוויה שלך. אתה, סמל החיים, סמל הטוב, סמל הצחוק, סמל החום והאהבה, נטמנת באדמה לעולמים. ועוד לשמוע ברגע שהיה עבורי האכזר בחיי את המלים: "אל מלא רחמים", או "אל רחום וחנון", איני מבינה היכן הרחמים או איך אפשר לדבר על אל רחום וחנון כשרואים מסביב את הצער והכאב שכולם עוברים, ושחיי של אחד האנשים החשובים והאהובים בחיי נקטעים באכזריות כזאת; היכן הרחמים כשמה שנותר ממך, אודי, הם רק הזכרונות, זכרונות המלווים בחוסר יכולת להבין את משמעות מותך.

כל דבר מזכיר לי אותך אודי, כל דבר מסמל אותך, בכל מקום ומצב אני חושבת מה היית אומר עכשיו אילו היית לידי. איזו בדיחה היית זורק, או מי הבא בתור שהיית "מחליק" לו עם ירך על הראש. בתגים, חסרונך כה בולט. אף אחד אינו קופץ על האורז השרוף של סבתא. לבסוף, כולם היו תמיד סביבך, כולם רצו להיות לידך. לא "שבעו" ממך אף פעם. איזה טיפוס היית, שאפילו היום, כשמדברים עליך ונזכרים בחוויות שעברו איתך, מסוגלים לצחוק כאילו אתה עומד להיכנס בכל רגע ולהמשיך עם "השטויות" שלך.

הזמן אינו מרפא

האמן לי אודי שאם יש בי עוד כוח לשרוד בחיים, אחד הכוחות היותר חזקים הוא פשוט המשפחה הנפלאה שלנו, ידידים, חברים, חבריך, ובעיקר חברי לעבודה המלווים אותי בכל דקה כדי לא להתרחק ממך ולדבר עליך. הכאב הצורב לא עוזב אותי. ובכל זאת, ברגעים אלה אני מנסה להתמודד עם הכאב. קבוצת הורים שכולים והפגישות בינינו נתנו לי כוח לדבר על השכול ועל המוות בלי מחסומים; ואני שואבת כוח מהכתיבה אליך ועליך ומריכוז החומר לספר שימשש לכולנו מצבת-זכרון ונר-תמיד לזכרך, ובעיקר מזכרת חיה לבתך, נועה, מאביה. הדאגה לספר לזכרך לא נתנה לי לברוח לשום מקום, רק להסתכל על דמותך החייכנית והטובה.

אודי חמודי, לא! הזמן אינו מרפא. הוי, הגעגועים! איך אפשר שלא להתגעגע לאודי!

רציתי לקטוף פרח קטן, אך אמא אמרה:
"אסור". הוא מוגן ויש חוקים בכל העולם.
אז אולי אני ילדה קטנה שלא יודעת ולא מבינה,
אבל נראה לי נורא מוזר - שפרחים אסור לקטוף וחיילים מותר.

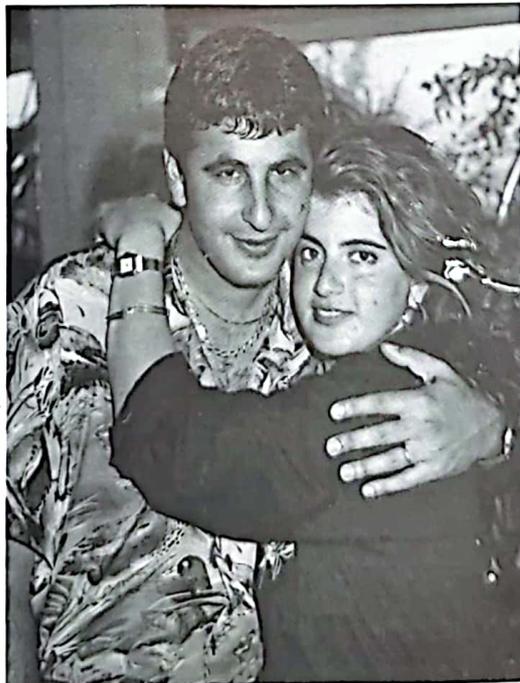
אמך המתגעגעת

אני יכולה להגיד לך שהיה לך בפירוש חלק בעיצוב האישיות שלי. תמיד היית תישאר חלק מהילדות שלי, חלק מנעורי וחלק מכל התקופות בחיי הזכורות איתך רק לטוב. שיחקנו את כל משחקי הילדות ביחד, וגם בתור מבוגרים יותר השתוללנו כילדים. אני גם יכולה לומר, שהודות לך לא הרגשתי בחיים את הטעם של בת יחידה, תמיד היית לי אח. לפחות אני שקטה עם העובדה שידעת בדיוק עד כמה אני קשורה אליך ואוהבת אותך. לא שניסיתי להדגיש זאת, זה פשוט בא מהלב.

מפחיד, אודי, לחשוב שאתה איננו. מפחיד לנסות ולדמיין מה נשאר מפניך שצחקו תמיד, משפתיך המחייכות שמעליהן נקודת-חן קטנה, ומעיניך שתמיד היה בהן ניצוץ של שובבות וממזרות. מפחידה המחשבה שאתה בתוך ארון עטוף בדגל המדינה שוכב לך חסר-אונים ושקט, מה שבכלל לא איפיין אותך. אומרים שאלוהים לוקח את הטובים. הפעם אפשר להגיד, שהוא לקח אליו את הטוב ביותר.

אהבתי אותך אודי, אני אוהבת אותך ואוהב אותך לעולמים.

ענת גרונדמן
(או בשבילך - ענתות)

אודי ובת דורתו ענת,
שנקשרו כאילו היו אחים.

קרוי אלו .

61

אלו היקר!

אני עדיין אלהבת אותך. לא אשנה לך שנהגת,
אתה עדיין שונה לך כאילו אתה חי.
אני חוזרת בבית הכפר תה-אני. סהמא אלא
מהו לך שם אתה חוזרת הו בקואה השנה של
היית הפכה ומצאת פינת הכפרון עתיקים שנפלו אפילו
בבית הספר. כל יום אני עוברת על יד התמונות וראר אותם.
אני נזכרת בך כמה שיהיה לך כול ששחק אגן.
שמש איך עקמנו קופה והסתלבנו בבית בלא חייכים כאילו
בגמנו מתיקים רובי אבדקנו: קט, טו, טז, פז, קט, טא,
טז, פז, אבדקנו עבר הדעת נאז היית הותח את הדעת
אנציה אתי החוצה ואתה לבנס ונאז את הדעת מאחוריך.
אלוד כל מיני דבויים כייפים קרו ענו.
מפנה בית אחותך איה

החוויות עם אודי

הכרת' אותך מהיום בו התחלת לצאת עם אחותי, כך גם החל הקשר בינינו, שנמשך. כשהתחנתם הבנתי שיש לי, לא גיס אלא אח נוסף במשפחה, בן נוסף להורי. הייתי גאה בך, ובכבוד שנתת למשפחה שלי.

אני זוכר כששיפצנו את הדירה החדשה שלכם בראשון-לציון. עבדנו כל ערב ואתה ביקשת לעזור, לכן נתתי לך לצבוע את הסורגים בשחור. כמעט כל הצבע נשפך מלמעלה על השכנים. כמה שצחקנו אז! אהבתי את הצחוק-החיך הנהדר והלבבי שלך.

אני זוכר את מסיבת ההפתעה ליום הולדתך ה-26, שלילי הכינה לך. ישבתי עם חברתי מזל להתרגשנו מאד. כל החברים חיכו לך בסבלנות. לא אשכח את תגובתך כשפתחת את הדלת וצילמו אותך. החזקת את נועה וחייכת. זה היה נהדר. הסתכלתי על חבריך והבנתי שהם באמת אוהבים אותך. זוכר את השבתות שהייתי חוזר מהכדורגל ומספר לך: "ניצחנו", ואז היית צוחק. גם כשאמרתי: "הפסדנו" - צחקת. הכוונה היא למכבי ת"א. הבנו אחד את השני. אני גם זוכר את תקופת מלחמת המפרץ. לא אשכח איך היית נכנס בבוקר לחדר ומעיר אותי כמו אבא הדואג לבנו שיילך לעבודה בזמן. ואני זוכר את השוקולדים והמתקים שהיינו זוללים, ואת החוויות שעברנו עם האזעקות וכו'. לילי היתה אז בהריון.

הנה יצאת למילואים. זכרני שיום לפני השחרור התקשרת ואמרת לילי "תני נשיקה לנועה". רצית לשמוע אותה ואני החלטתי לצבוט אותה כדי שתבכה. שמעת אותה וצחקת. והנה הגיע הבוקר הנורא בחיי. הבשורה המרה ביותר. פתאום הכל נגמר. פתאום אודי איננו.

קשה להאמין, וככל שעובר הזמן קשה יותר להבין שהלכת לעולמים.

אתה חסר לנו כל-כך. קשה לתאר את ההרגשה במלים.

אך אני רוצה שתדע, אודי: שעמוק בתוך ליבנו הינך חי...

אבי שלום
(אח של לילי)

אודי, אודיליה, האודילה!

אהודילה על כולנו,
אודי שחיוכו הקסים וכשף!
אודי שעניו היו לפעמים עצובות.
מה אתה עושה עכשיו?
מה אתה ממציא?
ועל מי אתה מביט עכשיו?

אתה אולי בארצות רחוקות...
האם גולדת חזרה באיזו משפחה?
תגיד ונבוא לבקר מיד.
אתה מאושר?
שאלת: "ציפי את יפה?"
שאלה מלטפת.
"ציפי, איזה געליים יפות יש לך?"
אמירה מתוייכת.
בתוך הלב פנימה.
סם, בלב, בוקע האוד שלך!
אודי שמור עלינו צוחקים,
תשגיח מלמעלה ותיגע
בנו, באנשים, כאן!
תמיד.

ציפי מוד

אודי שלנו,

אודי שלנו הוא דוד
הכי טוב,
מדוב אהבה וחיבה
מושך לי ולדגה
בקיקו ובצמה.
מכל דוד היה עושה
קצת צחוק,
כי אודי שלנו הכי בעולם,
ועכשיו מה נשאר?
כלום לא נותר,
ציחקקים ואהבה.
כאשר נזכרים בך
העולם הופך פתאום
קודד וכועס ועצוב,
כי מאודי כלום לא
נשאר.

יפעת בן-משה
בתם של עדה וצפני

לכתוב על אודי

הדבר שהכי פחות חשבתי עליו. לא חשבתי שאצטרך לכתוב עליך, אודי, על אודי שאיננו עוד. לכתוב על אודי שהלך מאיתנו. הדבר שהכי קשה לעשותו הוא להזכיר את אודי בחוויות ובזכרונות. ובכלל, לקבל זאת כעובדה שאודי נהרג. תמיד יש הרגשה שאתה נמצא איתנו. עדיין אי-אפשר להאמין שאתה נמצא במקום אחר, רחוק. אולי מוזר לומר זאת, אבל מוות זה מושג שאיננו מתאים לך. הלא אתה אהבת כל-כך את החיים. רק התחלת לחיות, רק התחנת, רק גולדה לך בת, ולא זכית לשמוע אותה קוראת לך "אבא". איזה אבא נהדר היא הפסידה! מה שאיפיין אותך יותר מכל היא שמחת החיים שקרנה ממך, הצחוק בעיניים, והחיוך על שפתיים. אי-אפשר להעלות על הדעת שאתה כבר לא איתנו, שכבר לא תהיה איתנו בחגים ובמאורעות, בשבתות ובבילויים.

הכל אחרת בלעדיך - אתה חסר מאוד. לא רק לנו - לכולם: לאשתך, לבתך, לאמך, וכמובן לכל החברים. תמיד נזכור אותך לטוב, תמיד נזכור אותך כאח שהיה איתנו. תמיד נחיה בהרגשה שאתה נמצא איתנו.

למרות שחיך נקטעו כה מהר, בטרם הספקת לעשות דברים שתיכננת בסיום המילואים, נשאר רק יום אחד, שבחוסר מולך לא עבר עליך בשלום, ומכאן הכל התחיל. אודי, כמו שאומרים, קצרה היריעה מלספר בשבחך. במקרה שלך אין זה מוגזם לומר זאת. נותר רק לזכור אותך לנצח. תמיד תישאר אצלנו בלב. לעולם לא נשכח אותך, אודי. הלא השארת לנו מזכרת ממך - מדמך ומנשמתך, - בתך הקטנה נועה, שאתה בוודאי משגיח עליה מלמעלה.

אורי שלום
(אח של לילי)

כרטיס שחקן

תל אביב

מחוז

59627745

ת. זהות

בן-מאדכי אודי

שם השחקן

1872

מס. קבוצה

משטרת ימ"ר ת"א

מקום עבודה

01.01.65

ת. לידה

כדור גל+קטר גל

ענף

נתן אקשטיין

מנהל המחלקה
למקומות עבודה

22296 : 05

מ.א.ג. מחשבים 623371

בלבנו תמיד

במה נתחיל? זה כל-כך קשה ואפילו כואב לחשוב או לכתוב שאודי
הלך...
הדמעה זולגת, בלב צורב, המוח מתפוצץ. לא יתכן, אבל הוא איננו.
אודי שאותו אהבנו ונאהב לעד
כאח היה לנו והוא יחסר לנו מאוד.
צחוקו המתוק, דיבורו המצחיק
מעשיו המשעשעים - כבר אינם.
אך בתוך ליבנו חרותים הם תמיד.
נענה תמיד לכל בקשה. היה מוכן להופיע מיד.
מה רבים הם הזכרונות על אודי.
כמה אפשר להלל את שמו.
כל הניירות שבעולם לא יספיקו לתאר איזה טוב-לב היה.
את לילי השאיר עם מזכרת - נועה.
ילדה יפה וחמודה כל-כך, שיכלה להיות מאושרת ומפונקת בקירבתו.
אנו מבטיחים שלא נחסיר ממנה את האושר שנגזל ממנה, את הפינוק,
את העזרה ואת האהבה שיכולת אתה להעניק לה, ולא זכית.
תהא מנוחתך עדן.
גולן ורוגן שלום

אודי,

כתם אדום
בחרמון הלבן,
כתם אדום
של חייל שנפל.
לנשום הוא חדל
כשליבו שם נדס,
הוא נפל קורבן
אך הציל את כולם,
את כולנו עזב,
ואלינו לא שב.
לא הספיק הוא לראות
את בתו הקטנה,
גם חייו עם אשתו
נקטעו במהרה.
הכל כך לפתע
- השתנה.
הוא הותיר בנו עזב,
זכרונות וכאב.
אודי,
אותך תמיד
נוכר בלב.
שרי שלום

אודי היקר

אחד ממעשי הקונדס הרבים של אודי. כאן עם אחיו אלי (שחזר משירות מילואים), אחותו איה ובת הדודה לילי.

הכל נגמר פתאום ביום אחד עוד בתחילת דרכו. בן 26 היה במותו. זה היה ביוני 1987. לילי ואודי נישאו. באותה תקופה נישאתי גם אני. חגגנו ביחד את ירח הדבש במלון "המלך שלמה" באילת. הו, איזו תקופה יפה זו היתה! אודי ולילי היו "מסמרי" הערב. השתתפו יחד בפעילויות. הקהל במלון אהב את הזוג.

הם היו כל-כך מתאימים, שקשה לחשוב שאחד מהם יכול לחיות בלעדי

השני. כמה שהוא אהב את אשתו. אהב לפנק, ובכלל - לגרום לה אושר. אודי אהב את החיים ואהב לחיותם. אולם כנראה, שהחיים בגדו בו. במותו הותיר אשה לתפארת, לילי, ובת לה כה השתוקק, נועה.

אודי היה בחור שכל אמא, אשה, חבר או חברה היו רוצים בו. ידע לגרום נחת לסובבים אותו, אם זה במסגרת משפחתית ואם בעבודה כבלש, שבה הצטיין. כולם אהבו אותו. היתה בו מן משיכה עזה. אהב לעזור וידע גם באיזו צורה. כזה היה אודי. קשה לי לחשוב על אבידה כזאת. נזכור אותך תמיד בליבנו. יהי זכרך ברוך.

צילה

(בת-דודתה של לילי)

בטכס השבעתו לגולני

דברי הספד לזכר אהוד בן-מרדכי

התכנסנו היום, יום השלושים לגפילתו של אהוד ז"ל, להתייחד עם זכרו. הכאב עודנו גדול, הפצע עדיין עמוק ופתוח. קשה לעכל שאהוד איננו. כאשר אומרים שקשה לעכל ולהשלים, הקושי איננו אחיד לקרוביו איתם אנו, חבריו ומוקיריו, כואבים את האבידה הגדולה שהסתלקה מאיתנו בטרם עת.

אהוד ז"ל היה אישיות בפני עצמה: לא שיגרתית, מעניינת וייחודית. את תפקידו הרגיש מילא מעבר לתפקידו הפורמאלי. היתה בו אנושיות מיוחדת, עזר, הדרוך, שיקם והחזיר למוטב רבים שהקימו משפחות וכיום הם חיים חיי אושר וכבוד. אומנם לא היתה הצלחה במאת אחוזים, זה פשוט לא ניתן להשגה. יחד עם זאת, כל אחד שאהוד הצליח להחזיר לחיי שיגרה נורמאליים, וכל אחד שהצליח לשקם - מהווים עולם ומלואו. לכן, אהוד ז"ל הוא אבידה גדולה למשפחה, למשטרת-ישראל ולחברה שהיתה זקוקה לשירותיו המסורים.

אהוד מוכר כמי שמילא את כל משימותיו במסירות ובנאמנות. גם בימיו האחרונים לא הלך לעולמו עד ששירת שירות מילואים מלא, בלילה האחרון, לפנות בוקר, נרצח בידי מחבלים. השם ינקום את דמו הטהור והקדוש.

אהוד נקטף בטרם עת, נקטף כמו פרח בראשית פריחתו, והוא בן 26 בלבד. הוא הספיק לעשות יותר מכפי גילו הצעיר, על כן חסרונו יורגש מאוד. החלל שנוצר ספק אם ימצא מי שימלא אותו, וודאי לא כמו אהוד ז"ל. אהוד ירשם בין גיבורי ישראל שהשקו את אדמת המולדת בדמם. חבריו ששירתו שירות מילואים אחרון יחד איתו, יזכרו אותו לנצח.

הסיבות ידועות לכל ובוודאי לחיילים והמפקדים שנמצאו בקירבתו. אסתפק במשפט אחד האומר הכל: הוא הגן על חבריו בגופו ושילם בחייו, וכך נמנעה טראגדיה גדולה עוד יותר. למשפחה היקרה - לילי ונועה, ההורים, האח, האחות וקרובי המשפחה, אין בפינו תנחומים. האבידה היא גדולה וקשה מנשוא. יחד עם זאת עליכם לדעת, שאהוד מת מות גיבורים. יחד עם כל גיבורי ישראל יגון זכרו לעד. תהא נשמתו צרורה בצרור החיים, אמן.

אסתר ושלמה עובדיה (פנמה)

דליה ושלמה שאקי

"וילבש שריון כגיבור. וכגור אריה ישאג לטרף וכל עושי רעש זעו. וישמח את יעקב במעשיו.
ועד עולם זכרו לברכה".

(ספר המכבים)

לאודי,

אהוד בן-מרדכי הי"ד,

כיצד אוכל לכתוב את המלה לזכרך? האומנם אנו, המבוגרים, נאלצים שוב לעמוד על קברו של צעיר כמו שהיית אתה, - אודי. בשנות העשרים לחיך עמדת על משמרתך. עמדת ונפלת, ומאז אינך קם עוד. נפלת על משמרתך. מלים נדושות. האם ישנן נאצלות מהן? האם ישנה קדושה טהורה יותר? נתת חיים צעירים וזכים כדי שאנו כולנו נוכל לחיות בביטחון. כאילו לא הסתפקת בביטחון פנים בלבד. השירות במשטרת-ישראל כאילו לא הספיק. לא סיפק אותך הביטחון שהענקת מפני התנכלות של בני-בליעל, עבריינים וחוטאים. עמדת איתן גם בפני אויבים מבחון. במסגרת צבא-הגנה-לישראל עמדת - עד שנפלת.

הכרתך, אודי, מראשית ימי חלדך. אזכרך תמיד כילד אציל עם חיוך תמידי על שפתיך; מגומם, הגון ואציל. הייתי גאה להיות אחד הממליצים עליך לשירות במשטרה. קשה לי לדבר עליך בלשון עבר. הוי אודי, חבל על דאבדין ולא משתכחין.

שלום ירקוני

מחוז ת"א - היחידה המרכזית

משטרת ישראל

אודי בן מרדכי

נכבדי,

חנני מתכבד להעניק לך את סמל היחידה המרכזית של מחוז ת"א. הסמל מבטא את היחידה כמשימתית, הפועלת על כל ארבעת מפלגיה למטרות מוגדרות.

בהנקה,
עמוס עזאני - נציג
מפקד היחידה

ספטמבר 1988

מטה מחוז תל - אביב
היחידה המרכזית
מפלג סמים
1.3.91

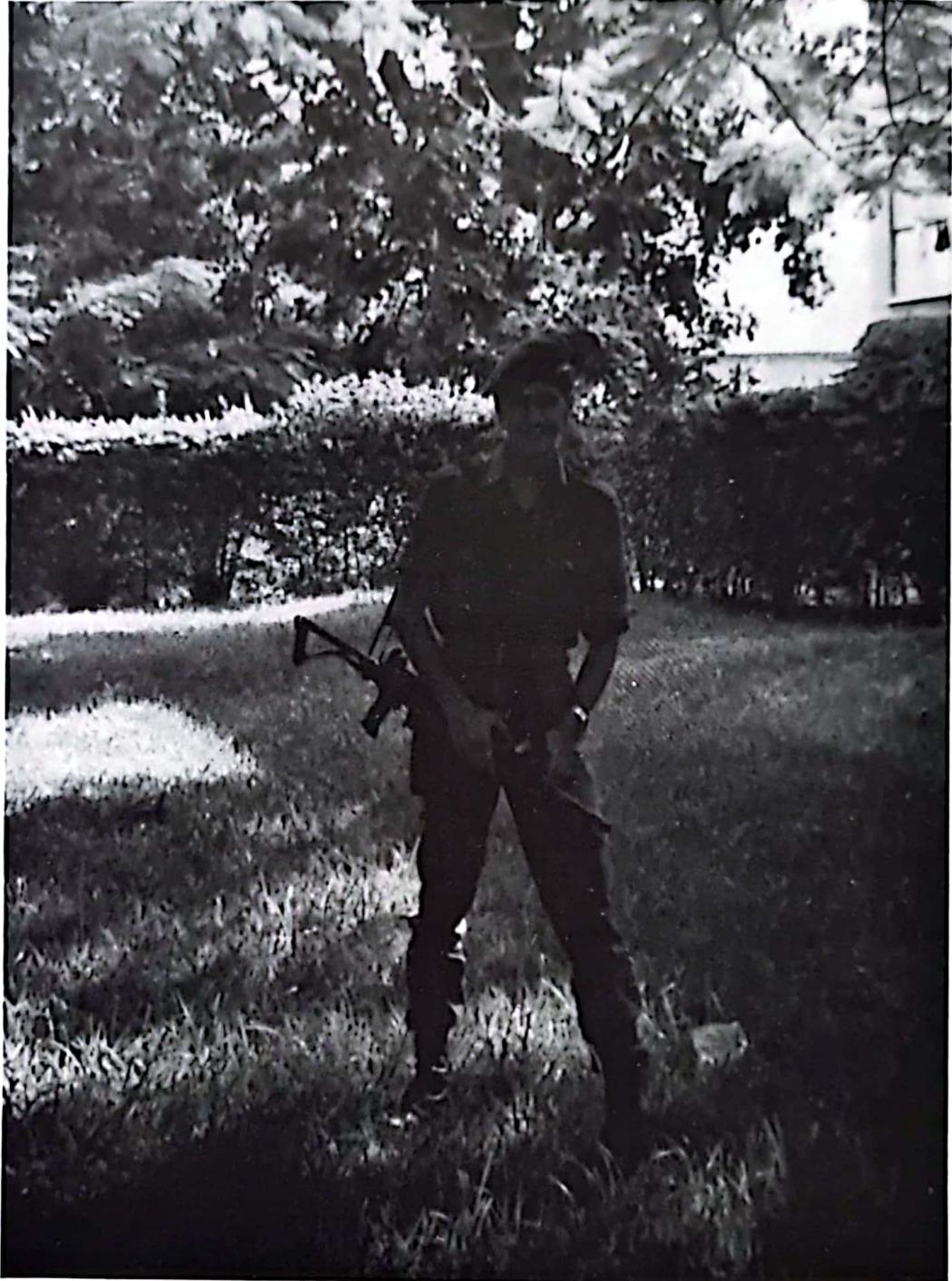
סמ"ר אודי בן מרדכי
סמ"ש עמי שרייבר
סמ"ש יגאל דיין
שור' ארז בן-שלו
שור' אור אפנג'ו

הנדון: הבעת הערכה

1. בתאריך 17.2.91 יצא צוות בלשי מחלק הסמים בפיקודו של סמ"ר אהוד בן-מרדכי שכלל סמ"ש עמי שרייבר, סמ"ש יגאל דיין ושוראים ארז בן-שלוס ואור אפנג'ר לבצע חיפוש אחר סמים ברח' אילת 11 בחולון.
2. לאחר פעולות פקחניות בכתובת לא נמצא אימות על כך שהמידע מתאים לנתונים בשטח, התעקשו אנשי הצוות, ערכו בדיקות סמויות תוך נקיטת יזמה, אלתור, דביקות במשימה ועקשנות, איתרו דירה חשודה, נקטו בפעולות שמנעו השמדת ראיות כשלאחריהן נעצר החשוד מרדכי כהן - יעד מפלג סמים - נתפסו 92 גר' קוקאין.
מיד לאחר המעצר ביצעו אנשי הצוות פעולות חקירה ראשוניות חשובות שקידמו את המשך החקירה ואיסוף הראיות כנגד החשוד.
3. על כל אפעולות דלעיל מובעת בזאת הערכתי לכל אנשי הצוות.

דודו פרץ - רפ"ק
רמ"פ סמים

העתקים:
תיקים אישיים

בחצר הבית ברמת-גן ביום חופשה.

אתה בין המתים שהם בין החיים ונעמי בין החיים שהם בין המתים.
ואנחנו, נעמי ואני, הולכים אליך ואתה שב אלינו.
ובכל זאת, ובכל זאת,
ככל שנוסיף ונאהב אותך, כשם שאהבנו אותך, אותה אהבה ממש, אותה
אהבת עולם, ככל שנוסיף ונתגאה בך, כשם שהתגאנו בך, אותה גאווה
ממש על מה שהיית, ככל שנחיה את חייך, על-פי מידותיך, בדבקות,
בשלמות, בצינעה, כך תחסר לנו, יהורז, כך תכסף ותצא וגם תכלה נפשנו
אליך, יהורז בנו בנו.״

כואבים איתך, בוכים איתך, אבלים איתך על אודי שלך, גם נעמי ואני.

אסא כשר

קחו אנשים אלו למופת.
כמותם זכרו כי האושר יכול
להיות רק לבני-החורין.
כי החירות נכס בטוח היא
רק לאלה - אשר האומץ
בליבם להגן עליה.

פרקליס

מלכה היקרה,

אני באשר אני וליבי בבית-העלמין הצבאי בקרית-שאול.
לפיתים קרובות מביא אותי ליבי אל המצבה של יהורז בני, וזכרונו לברכה. אני נוגע בה ונפשי יוצאת
אלה. יהורז בני בני. ושעה שאני יושב נוכח המצבה של יהורז, אני יושב לשמאל המצבה של אודי בנך,
זכרתי לברכה. אסין נוגע באסון, כאב נוגע בכאב, יגון ביגון.

הנה כלים שאמרתי לזכרו של יהורז לפני כמה חודשים, עם תום שנת האבל הראשונה שלנו, נוכח
קברו, לא רחוק מקברו של אודי. אני יכול לכתוב לך כאן את המלים האלה, בגלל הקירבה הנפשית
שנעכי ואני חשים אליך, ואת יכולה להשתמש במלים האלה. וכשאני אומר יהורז, את יכולה לומר
בליבך, אודי. זכרם ברוך.

"הנה, יהורז, אנחנו ניצבים על מקום מנוחתך האחרונה, אנחנו בין החיים
ואתה לא בין החיים; אנחנו בין החיים ואתה, ואתה, כמה קשה לפה לומר
את, אנחנו בין החיים ואתה בין המתים.
כביכול אני בין החיים ואתה לא ביניהם. כביכול אתה בין המתים ואני לא
ביניהם. כביכול.
הלא חלק ממך תמיד נשאר בי והולך איתי לכל אשר אני הולך. הלא חלק
ממני תמיד נשאר בכך והולך איתך לכל אשר אתה הולך.
חלק ממך נשאר בי והולך איתי בין החיים. חלק ממך חי בי. אתה חי בי.
וחלק ממני נשאר בכך והולך איתך בין המתים. חלק ממני מת בכך. אני מת
בך. אתה בין המתים, אבל חלק ממך חי ואתה בין החיים.
ואני בין החיים, אבל חלק ממני מת ואני בין המתים.
אתה בין המתים שהם בין החיים ואני בין החיים שהם בין המתים.

לכבוד
הגב' מלכה בן-מרדכי
רח' בן-גוריון 263,
רמת-גן

מלכה שלום,

אין לנו אפשרות להעלות על הכתב כל שאנו יודעים בגלל שיקולי ביטחון המדינה.

אודי ז"ל התגייס לצה"ל ב-2.8.83 והתנדב לשרת ב"גולני". במשך שירותו ב"גולני" עבר קורס מכי"ם וקורס מפקדי סיור והשתתף בפעילויות שונות במסגרת החטיבה. בעת שירותו הסדיר שימש דוגמה לחבריו ביחידה ומילא את תפקידו בצורה הטובה ביותר. עם שחרורו מצה"ל נקלט בגדוד ולבקשתו, ובהתאם לכישוריו, הוצב למחלקת הסיור הגדודי - המחלקה הטובה בגדוד.

על אף גיוסו למשטרת ישראל ולמרות שהיה יכול להשתחרר מהצבא, המשיך לשרת איתנו ביחידה ותרם רבות תוך מתן דוגמה אישית לחבריו וסחיפתם איתו לדבקות במטרה. בתעסוקה המיבצעית האחרונה בה השתתף ונפל, שימש כאחד המפקדים במוצב החרמון - מוצב גבוה, רגיש וחשוב אשר התיפקוד בו היה קשה במיוחד.

אודי ז"ל נפל בעת יציאתו לשמירת המוצב בלילה חשוך. הוא הגן בגופו על חבריו במוצב. היתקלותו במחבלים שהתגנבו למוצב וחילופי הידיות - הביאו לנסיגת המחבלים ומנעו אסון כבד שיכול היה להיגרם לו חדרו המחבלים למוצב, שרוב חייליו ישנו באותה שעה. לצערנו הרב שילמתם מחיר כבד, הכבד ביותר שקיים, והנחמה היחידה איתה תתנחמו, היא שבגופו הציל את חבריו.

המקום ינחם אתכם עם שאר אבלי ציון וירושלים.

בהערכה רבה,

דני לבנון

מג"ד

אודי חמודי

זכורה לי תמיד בת-שחוק משוחה על פניך
בעוברי במסדרונות הימ"ר.
היית לפה וללב בכל מישאלות חבריך,
מוקד ותשומת-לב בעל חוש צדק טבעי.
לא חששת להעלות את אשר על ליבך בצורה
היפה והמכובדת כפי שרק אתה ידעת.
מעולם לא ביקשת לעצמך אלא את טובת
היחידה והחברה.
הן שעמדו לנגד עיניך.
על מקצועיות ושטח היית בר שיח-ושיג,
וכשאתה בשטח ידעתי שיש על מי לסמוך.
מה נורא היה רגע הבשורה המרה.
אני מבטיחך נאמנה כי את זכרך לא נשכח
לעד.

אבי דותן, תנ"צ
ראש מחלקת מודיעין

לזכרו של אודי

שבעה חודשים פיקדתי עליך כמפקדה של
היחידה המרכזית, חודשים אינטנסיביים של
פעילות בלתי-פוסקת במלחמה בנגע הסמים.
היית מהבולטים בלוחמים, חבר, ואיש
מקצוע. עד היום מהדהד באוזני קולך ברשת
הקשר "יש. חיובי. עבור". כולנו, חבריך
למיפלג ומפקדיך, ידענו שיש על מי לסמוך
כשאודי בשטח.
שבעה חודשים זו תקופה קצרה, אך אתה,
בחן המיוחד שלך, ובדרךך שלך, ידעת
להתבלט, ולכן לא היססתי לאשר את יציאתך
לקורס קצינים, דבר שלא יצא אל הפועל
בשל הנסיבות הטראגיות שבהן מצאת את
מותך. דמותך תישאר חקוקה בליבנו לעד.

יהי זכרך ברוך.

י. רודמן - ניצב
מפקד ימ"ר ת"א

אודי חברי!

יחדיו שירתנו במילואים, אולם כיוון שאתה שירתת רק 14 יום בשנה, היכרותנו היתה קצרה. את המילואים האחרונים עשינו במצ...: צחקת כרגיל, אכלת המון, סיפרת על הבת שנולדה לך לא מזמן, על המשטרה, ועל סיום המילואים והחזרה הביתה.

במשמרת האחרונה שובצנו יחדיו. ב- 01.45 לפנות-בוקר התחלנו להתלבש לשמירה. אתה סיימת לפני, ולי נותר עוד לשרוך את השרוכים בנעליים. מלותיך "אל תמהר", מהדהדות באוזני. עשרת הצעדים הבאים שלך היו לקדאת המוות הנורא.

כאילו הרחקת אותי מן האסון העומד לקרות. רצתי אליך, אך קבעו את מותך. רכנתי מעליך, רציתי שתקום, כי היית בדיוק אותו אודי מלפני דקה. בראשי הבזיקו הרבה מחשבות: מה קורה כאן? מה בעצם קרה? הייתי המום, הכל קרה כל-כך מהר. ולא צפוי. אט-אט המחשבות נעו לעבר המשפחה, הילדה, האשה שהיום אני מכירן, ואינך יודע איזה חלל גדול הותרת בחייהן.

אודי, מחשבות הלילה אינן מניחות לי. במותך הצלת לא רק אותי, אלא את כל חבריך. היית חייל טוב, והיום אני יודע שהיית גם בעל טוב, אב טוב ובן אוהב. אחרי מותך הכרתי מסיפורים את אודי, שבצעם לא הכרתי.

חבל שזה לא נגמר אחרת.

חבל, חבל!

מרכין ראש,

עמילוב בניצי

חבר מילואים,

האחרון שראה אותך בעודך בחיים

הצתוק האחרון

בוקר. משרד. יום שיגרת. הטלפון מצלצל. מישהו רוצה לדבר עם המפקד של אודי. אני עונה וחוסני:
"נו, מה קרה, הסתלבט על מישהו?"

הקול בטלפון אומר: "אני מהצבא, אודי נהרג". הלם מוחלט, חושך. המלים הודרות ומהדהדות. הכל מתערפל. אי-אפשר לענות. דבר לא נקלט עוד. כולם מסרבים להאמין. בטח טעות, זה לא יכול להיות! הכל עומד, מאבד משמעות, כאילו העולם פסק מלכת.

מאוחר יותר, בבית חמותך, ידעתי שאני חייב לראותך, אחרת לעולם לא אאמין שזה באמת קרה.

כשראיתי אותך שוכב, ככה במין שלווה כזאת, עווית קטנה בצד פוך, כמעין צחוק אחרון, הסתכלתי ואמרתי: נו, יאללה. קום כבר ותפסיק לשחק אותה. חשבתי הנה עוד שניה ואתה קופץ, מתיישב וקורא: "אכלתם אותה". רק כאשר הכניסו אותך פנימה והדלת נסגרה, רק אז הבנתי שאין דרך חזרה.

אני זוכר מישהו שתומך בי ואומר: כפי הנראה, היו צריכים אותו יותר במקום אחר.

זהר

אודי היה בחור שכל שניה איתו היה כסף מהסרטים. כשהיינו יחד באילת - אין תחרות שאודי לא השתתף בה ולא זכה במקום ראשון.

בכל מקום שאודי הגיע, היתה מגיעה איתו השמחה. הוא היה חבר'מן, בחור שאהב את החיים, בחור מעניק שכיף לדבר איתו ולשמוע אותו. אודי היה בין החברים היחידים ששיחק איתי שש-בש וניצח אותי פעמיים. אני מאמין שהוא ניצח אותי משום שהיה לו מזל בקוביות. אין זה חשוב רק חבל שלא היה לו מזל כזה בחיים.

יש לי עוד דברים רבים לכתוב עליו, אולם כל מה שאוסיף כבר ידוע.

לא האמנתי לפתגם "אלוהים לוקח רק את הטובים". עכשיו אני מאמין בכך.

כבר חלף זמן רב וזה לא מסתדר לי בראש שאודי לא נמצא איתנו.
ח ב ל.

צ'רלי עמר

חבר מהמשטרה

עם אמא ואלי בטקס
סיום קורס מ"כים
בכרמיאל.

זכינו להכיר את אודי מספר שנים. אהבנו את אישיותו, את צחוקו ועלילותיו, והשתתפנו בדאגותיו. הוא היה לנו כאת ברצוננו לציין אירוע יוצא-דופן בעת משמרתו הראשונה באחת התעסוקות המיבצעיות: רק הגיע ונשלח לש"ג, הצליח בין מספר תושבים מקומיים "להריח" סוחר סמים שברשותו היו מספר מנות, ובוה ייחודו. היינו איתו ברגעיו האחרונים ובמותו ציוה לנו את החיים, שקיבלו משמעות עמוקה. ללא אודי היינו כולנו בין המתים. אודי היה לוחם לדוגמה ודמות שראוי לזכרה. אנו כואבים את מותו. על חברים מתים אין נחמה.

חבריו לפלוגה

זמן רב ישבתי וחשבתי מה אוכל לספר על אודי. הרי כולנו הכרנוהו כאדם מצויין וכשוטר מעולה. אני מאחל לי ולכל מפקד לזכות ולעבוד במחיצתם של בחורים כמו אודי. התחושה כלפיך באה לידי ביטוי תמיד, עוד בחיך, ולא-דווקא במותך. בסיוע, בעזרה ובכיף של להיות במחיצתך ולעבוד איתך בשעות הקלות, וביחוד בשעות הקשות. אך סמלי הוא ואולי כך רצה הגורל, שמספר שעות לפני נפילתך, באותו לילה, עבדתי במשמרת והעסק לא דפק כל-כך. רגזתי מעט, ואז הלמתי באגרופי על הגה המכונית ושאגתי: "איפה אודי? שיהיה פה איתי ויזוז לי את הענינים. הכל היה נראה אחרת". חבל, באמת חבל שלא היית איתי באותו לילה. הכל באמת היה נראה אחרת... זוהי תחושה שמקננת בתוכי, מסרבת לעזבני ומלווה אותי רגע רגע ושעה שעה, מכיוון שלהיות עם אודי זה באמת היה אחרת.

פקד ארליך אפרים

ראש חוליתו בעבר במחלק סמים

עם הזמן רק מכתב יחידי
לי שלחת,
הדפים דהו כבר מזמן,
גם שיערי.

ים של דמעות בשתי עיני,
ליבי זועק: שובה אלי!
קולי שובר את הדממה.
התשמע?

הלך לאמא-אדמה,
שירת יגון אט דובבה,
שירת בדידות גדולה
על עלם בחורים
שהלך לאמא-אדמה..

לכתוב על אודי כעל משהו שנגמר,
זה נשמע ממש מוזר,
כאילו נטרפה דעתו של עולם.
לא אשכח את חודשי הראשונים,
ואני מהלכת על חבל דק,
את "חבלי הלידה" הקשים

* *
*

ארוכים הלילות מיום שעזבת
האוויר כמו הסתיו אפור כל-כך,
ובלב זכרונות מן הסתם כבר שכחת,

ים של דמעות בשתי עיני,
ליבי זועק: שובה אלי!
קולי שובר את הדממה.
התשמע?

מה שומם הוא חדרי מיום שעזבת,
השעון שעל הקיר נדם,
ובודד בפיינה הכיסא שאהבת,
בלעדיך העולם כה מיותר.

ים של דמעות בשתי עיני,
ליבי זועק: שובה אלי!
קולי שובר את הדממה.
התשמע?

עוד נשוב ילדתי,
אתה הבטחת,
רק חכי לי ושלי הישארי,

במסדרונות אפורים,

את הבדידות.

ואתה לצידי מרגיע, מסביר, מנחם ומלמד,
את השעות הרבות, את ההתרגשות וההתלהבות,
את ההתחשבות, כשאתה תמיד מחפש להקל עלי את החיים.

הבדיחות, "השיגועים" וההבלים,

מלחמה שלמה עברנו יחדיו,

מעולם לא הפסקת לחייך,

חברות יפה היתה בינינו,

וכשצחקת ואמרת שלא אשכח היכן גדלתי,

אמרתי כי תמיד אזכור לך חסד נעורים.

הלכת לאמא-אדמה

משייט בעליונים בין שאר מלאכים לבנים.

במלאת שנה לבתו נועה.

אודי אחי, כמה מאושר אני, שהיה לי הכבוד הרב לחלוק עימך רגעים נדירים וקשים אלה. הרגשות והמחשבות, התמונות אותם צילמתי במוחי, נחרתו עמוק בתוך לבי לנצח-נצחים.

נועה, בת אחי אודי, אף אחד לא יוכל למלא את מקומו של אביך, אודי. חסרונו בגידולך ובעולמך יהיה גדול, רב ומשמעותי. למדי וזכרי מי היה אביך ולמען מה נפל, והיי גאה בו תמיד. לו היית יודעת כמה היה מאושר בך ואיך טיפל בך! את תגדלי יתומה מאב ביולוגי אך לא תהיי יתומה. אשמח לספר לך הכל על אודי, ולהיות לך לעזר ולעצה בכל אשר תלכי ותעשי.

נועה, בלתי-אפשרי

עם כתפך וראשך. היית קר וכבד. ניקיתי את שיירי החול הטבול בדם שנותרו על פניך ועורפך. ניסיתי ליישר את שפתך הקפוצות כדי שלא תיקבר עם מבט של כאב, אך ללא הצלחה. נזכרתי בשניה שבה חזיתי להכרה ברמב"ם, וקיוויתי שגם אתה תנער פתאום את ראשך לצדדים, תפקח את עיניך ותחזיר לי חיבוק.

יש אנשים המאמינים ששמעת אותי והקשבת לי, וישנם המאמינים בגלגול נשמות. אם זה נכון או לא, עדיין לא ברור לי. היה ברור שאני מחבק בידי את גופתו הקרה של אודי, אחי הצעיר שכה אהבתי, ושעלי להיפרד ממך לנצח ולא לראותך עוד לעולם. חיבקתי אותך בחזקה עד כי לרגע היה נדמה כי אגרום לך נזק. השכבתי אותך בחזרה כדי שאוכל להתבונן בך, ללחוש לך מלות פרידה אחרונות, בשמי ובשם כולם. הבטחתי לך שאשמור ואטפל בנועה בתך, ושהיא תגדל יחד עם ילדי שיהיו לה לאחים ולאחיות. ידעתי שבשניותך האחרונות, עמוק בתוך נפשך וראשך, חשבת על נועה, אם בכלל הספקת לחשוב על משהו, ובשניות אלו עברה תמונתה של נועה לנגד עיניך, ולחשתי לך, "אודי, אחי האהוב, נועה תגדל כמו שרציתי. אדאג לה לאורך כל השנים כמו לילדי".

ושוב האיצו בי אנשי הרבנות לסיים, לצאת ולהיפרד ממך לנצח ולא לראותך עוד לעולם, ולהבין שאתה בעצם כבר לא כאן. פתאום אין לי את. היינו צמודים זה לזה אך בשני עולמות שונים. כה קרובים, אך מדוע כה רחוקים?

משכתי מעליך את הדיסקית שהיתה מקופלת מפגיעת הקליע בחזה, ומשכתי מאצבעך, לראשונה מאז נישאת, את טבעת הנישואין שלך. השלמתי עם העובדה שלא אוכל לעמוד כך לנצח ולא ידעתי איך להיפרד ממך, אודי. אזרתי כוח ולאט-אט כיסיתי את גופך בשמיכה, נישקתיך לשלום, וכיסיתי את ראשך. השניה הקשה ביותר בקטע הקשה ביותר בימי חיי.

הכנסנו אותך לחדר הקירור. חיכיתי לראות איך כותבים את שמך על התווית כשהמלה ז"ל מדהדת בראשי, ויצאתי החוצה כשכולי גועש וקוצף. הרגשתי כאילו זה עתה קברתי במו-ידי את אחי אודי.

אודי אחי, בדיוק לפני שבוע, ביום הזכרון לחללי צה"ל, כיבדו אותך בצפירת דממה עם ישראל, כל בני המשפחה, חברים מהשירות הסדיר והמילואים, וכל חבריך ומפקדיך המגובשים מהמיחלק במשטרה, אשר נתנו שוב להבין מדוע כה אהבת את מקום עבודתך. אולי סמלי הדבר, או אולי יד הגורל המכוונת, שאתה, אודי אחי, שכה אהבת אנשים, והרבה, נטמנת בחלקה פינתית, בהסתעפות שבילים, מקום מרווח אשר יש בו כדי לאכלס את כל מבקריך ואוהביך הרבים ביד רחבה כמו שאהבת. כשאני עומד ומסתכל בקברך המכוסה פרחים, נדמה לי שלא אתה שוכב בפנים בתוך ארון, כאילו אתה חי וקיים במקום אחר. היכן אתה, אודי שלי?

בעוד חודש וחצי תמלא שנה לנפילתך. שוב נתקבץ כולנו יחד כמו שאהבת. ואני שוב אזכר איך עזרת לי לחיילי משמר הכבוד להוריד בעזרת החבל את הארון שלך, אודי אחי, אלי-קבר. חלום בלהות!

את תפקידך במשטרה ראית כיעוד. העלייה בעקומת צרכני הסמים הקשים לא נתנה לך מנוח. לא חשבת לרגע על עזיבת המשטרה. כמה מאושר ומלא סיפוק היית אחרי כל תפיסת סמים, ובאיזו התלהבות סיפרת על כך!

היום, ה- 13.5.92, חל יום הולדתך ה-27. תמיד סמכת על טעמה הטוב של אשתי ואהבת לקבל ממנה מתנות יום-הולדת. כה אהבת כאשר אמה קיבצה את כולנו ביחד כדי לחגוג יום-הולדת או יום נישואין במסעדה. כך עשתה גם לאחר שנפלת, ביום ההולדת של אשתך לילי, כמו שאהבת.

בחודש הבא תמלאנה חמש שנים לנישואיך. שלושה חודשים לאחר נפילתך חזרה מארה"ב אחותך אייה אשר כה אהבת, עם משפחתה.

כבר ציפינו לרגע בו נהיה שוב שלושתנו יחד ונצחק מחוש ההומור שלך, אך מפקדיך במילואים השאירו אותי ואת אייה מאוחדים יותר מבעבר, עם הרגשת בדידות חסרת-אונים. כמה היינו צריכים לחגוג כולנו יחד בתקופה זו של השנה, ובמקום זאת סבתא וסבא שכה אהבת לחבק, נאלצו לקבור את

באחת מחפיסות
הגמים עם חבריו
הבלשים.

להעלות בכתב את מה שמתחולל בליבי; יש בליבי רגשות נקם, אך אין בליבי כל כעס על אותו מחבל שודג את אביך. הוא הלא מוען שארץ-ישראל שייכת לו. אך יש בליבי כעס רב אשר לא ימחה לעולם, תיסכול ואכזבה גדולים מאוד מאותם מפקדים ישרים אשר גרמו למחבל ואיפשרו לאותם מחבלים לחזור באין מפריע עד למרכז המוצב, ולירות מסווח של מטר עד שניים, ארבעה כדורים ללא מענה, בהפתעה כה רבה, עד כי יתכן שאודי, שהיה לוחם טוב ובעל תגובה מהירה, לא הבחין מי ומדוכן יורים בו. אין לי ספק שלו היה בכוננות הכל היה נראה אודת.

בניסוח חרידה שני למוצב לאחר כחודשיים נהרגה חוליית מחבלים אשר בראשה צמד מפקד החוליה שנתקלה באודי, וכנראה המתבל אשר ירה באודי. היי גאה בך שאביך הציל במוחו את כל חבריו אשר ישנו באותה עת כשני מטרים מאחוריו. כשתגדלי, אקח אותך למקום ונחלוק ביחד את הכאב ואת הרגשות. אני מדגיש שיך ומתגעגע יותר אל מקום גופלו מאשר אל מקום קבורתו.

יכול להתעלם מנכותו אלא ללמוד לחיות עם זה. ספר זה אולי ימחיש לך כמה אהב אביך את החיים, מי ומה היה אביך אשר הספיק לטפל בך שלושה חודשים בלבד. לנו נשארו הזכרונות והספר, ולך רק הספר. נועה, זכויות ההוצאה לאור של הספר מוענקות במלואן לסבתך מלכה, האמא של אביך אודי, תבדל"א. היא לקחה על עצמה את כל מה שכרוך בהוצאת הספר, מתחילתו ועד סופו. ברגזני להביע בשמך, נועה, את תודתי העמוקה לכל מי שהנציח את זכרו של אודי אביך בספר, ולכל מי שסייע במלאכת הוצאת הספר. כן נתונה תודתי והערכתי לכל המשפחה, לחבריו ולמפקדיו מהמסטרה ומהצבא, לצוות יחידת הנפגעים של הצבא והמסטרה ולכל חבריו ומכריו באשר הם, שעזרו לנו במידת יכולתם ופקדו אותנו, את בני המשפחה, מרגע היוודע האסון, ברגעים הקשים ביותר אשר ידענו מעודנו. מי יתן נועה, וייעודו של אביך לבער מקירבנו את נגע הסמים והפשע, ומישאלתו לחיות כשאהבת הבריות שוררת בכולנו, בלי קטל בכבישים, בשלום ובביטחה בארץ-ישראל - יתגשם במהרה.

אהבת החיים והאדם,

וידוי ופתיחות היוו חלק מאופייך הטוב והחם,
דאגה והתחשבות לכל נפש, מקטון עד גדול,
יעוד ומטרה ליוו אותך לכל אורך חייך.

שלך נועה,

באהבה רבה,

אלי

אחיו הבכור של אהוד

הנכד אודי. האין זה נורא?
נועה, היום יום-ההולדת
של אביך, אודי. אני כותב
שורות אחרונות אלו וחושב
על מסיבת יום-ההולדת
הראשונה שלך שהיתה אך
אתמול. והיא נערכה ע"י
אמך בדיוק כפי שאהב
אביך, ביד רחבה, וכל זאת
כאשר תמונותיו מתנוססות
על קירות הבית. בקרוב
תעברי יחד עם אמך לגור
בסמוך לביתי, בדירה שאודי
רכש טרם נופלו, ותהיי
קרובה אלי.

אהבת אב - נועה בזרועות אודי.

נועה, אפשר להמשיך
לכתוב ולכתוב, אולם אי-
אפשר להסביר את ההרגשה
שאיבר נגדע מתוכי, שחסר
לי חלק מגופי, כאדם אשר
איבד את שתי רגליו,
ולעולם לא יוכל לשוב
ולהלך כמקודם, והוא לא

אחי אודי

היה לי אח קטן
שולא חזון בא לעולם
וכבר הוא נעלם...
אוי חבל חבל חבל על אחי שונפלו

ניו-יורק, לונג-איילנד, עיריה קטנה בשם וואלי-סטרים. כאן מתגוררים אבי, אני ושתי בנותינו דנה ומיה.

17.6.91. אמא מגיעה אלינו לביקור בן חודש ימים. העיתוי מוצלח. עם נחיתה היא מתבשרת בהפתעה ובשמחה שאנו חוזרים לארץ. תמיד ידעה, וידעו כולם שרצינו, אבל הפעם זה ממשי; הבית נמכר, העסק חיסל וכל ההכנות והסידורים הם בעיצומם.

עם אחותו איה בניו-יורק.

יושבים במטבח. שעת הסיפורים והרכילות הגיעה. אמא מספרת מה חדש ומה קרה באחרונה בארץ, מעלה זכרונות ממלחמת המפרץ ומספרת כמה קטעים מצחיקים. כולנו צוחקים, וכשבצחוק עסקינן, באודי עסקינן. בצורה טבעית ביותר עוברת השיחה לאודי שהרי אודי המציא את הצחוק, וכשבא לך לצחוק, יותר מזה אינך צריך. המלה אודי מספיקה. המעללים, הקטעים והסיפורים ואיתם הצחוק, מתחילים להתגלגל כמו כדור שאי-אפשר לעצור אותו. קטע רודף קטע, רודף קטע, ללא סוף, עד שכואבת הבטן.

חלפו שבועיים של כיף עם אמא, ונותרו עוד שבועיים. בעוד מספר ימים, בחמישה ביולי, אנחנו אמורים לצאת

עכשיו השעה כבר 09.00 בבוקר של יום ה' 4.7.1991, יום הלוויה של אודי. מנמל-התעופה נוסעים הישר לבית-הלוויות בתל-השומר, נוסעים לראות את אודי בפעם אחרונה. מכניסים אותנו לחדר-אבן אפור, קר ומפחיד. מה שאני זוכרת זה חלל די גדול ובאמצעו ארון, ובארון שוכב לו אודי. אודי נראה כאילו הלך לישון. שקט ושליו. "אודי", אני קוראת לו. אין קול ואין עונה. אודי הלך לישון לעולמים.

רוקד עם אמא בחתונת אחיו אלי.

חוזרים הביתה. בעוד כשעה הלוויה של אודי. אי-אפשר לתאר את המאורעות. יוצאים למסע הלוויה. הכל רץ כמו בסרט. יוצאים למסע הלוויה. ארון עטוף בדגל הלאום. רבנים, תפילות, הרגע הנורא בחיי. מורידים את אודי למטה ונושאים תפילה לאלוהים. "ה' נתן, ה' לקח, יהי שם ה' מבורך". איפה הצדק? אם נתת - למה לקחת?! ואם לקחת - למה עכשיו? והוא רק בן 26!
חוזרים הביתה ויושבים "שבעה". גם השבוע "השאול" הזה תם. מכאן מתחיל הסיפור.

אודי, ניסיתי להיפרד ממך. ניסיתי ולא הצלחתי. אי-אפשר בלי אודי, ולכן איני נפרדת ממך. לא אז, לא עכשיו, ולעולם לא. אני ממשיכה להיות איתך בראש כל הזמן, ביום ובלילה, בבוקר ובערב, עם

כולנו לחופשה שתוכננה מראש לכבוד אמא, לאיים הקריביים. הכל כבר מוכן ומסודר, כרטיסי טיסה, בית-מלון, מכונית. הכל כל-כך טוב, כנראה שיותר מדי טוב. תוכניות לחד ומציאות לחד.

יום רביעי, ה-3.7.91. השעה 05.15 לפנות-בוקר (05.15 לפי שעון ארה"ב, 12.15 בישראל, שם כולם כבר יודעים). מוקדם בבוקר. הבית עוד ישן ורגוע. שקט. שקט שלפני הסערה. טלפון. אבי ואני רצים. מהעבר השני בחורה ובפיה בשורת האיום לאבי: "אהוד בן-מרדכי נהרג הלילה בהיתקלות עם מחבלים." אבי נעשה חיוור כסיד. "מה קרה?" אני שואלת. תשובתו "פשוטה", עניינית: "אודי נהרג". לא בכיתי ולא צעקתי - עדיין לא. רק שאלתי: "איזה אודי?!" מתוך תקווה שיהא זה איזה אודי שיהא, רק שלא יהיה האחיי שלי. כאילו קיים עוד אחי בעולמי. התשובה לא איתרה לבוא: "אודי אחיך".

קד בלב. הבוקר הפך לילה. האור שבחוץ החשיך. הכל התהפך.

מכאן ואילך, בשבועות הבאים, הראש אינו עובד והגוף מתפקד ונע כמכונה. אומרים לי לשבת, אני יושבת. אומרים לי לקום, אני קמה. הפנים חתומות והראש מאובן והלום, והגוף מכוונה. מצב, שמי שלא עבר אותו על בשרו לעולם לא יידע מהו.

השעה 09.00 בבוקר. יום רביעי ארוך. אין ברירה, מספרים לאמא, שבינתיים קמה מהשינה, ולאבא שנמצא בעבודה (אבא חי בארה"ב). הבית מתמלא בצעקות ובאנשים הבאים לתמוך ולנחם. אחת בצהריים. כולנו טסים לישראל. אתם מתארים לעצמכם מה זה לשבת במטוס 12 שעות, דבוקים לכיסא, כשמסביבנו המון שמח ומאושר, בידיעה שהולכים לקבור את אודי. היתכן דבר גרוע מזה?! אז חשבתי שלא קיים. היום אני יודעת שיש גם גרוע יותר. הגרוע מכל - החיים בלי אודי.

אנחנו נוחתים. למטה מחכים אנשי צבא ואלי אחי. פגישה איומה לי ולאלי. אנחנו מתחבקים ונופלים אחד על השני, שנינו האחים של אודי. שנינו איבדנו את אותו אח קטן. איך אפשר להגיד "צרת רבים חצי נחמה".

בתחונה של אודי. אמא, האחיות איה ובת הדודה ענת.

סוף שנת 1990 ותחילת 1991. בתקופה שבין נובמבר למאי היו שלוש לידות במשפחתנו. אני ילדתי את מיה, אחרי ילדה לילי את נועה, ואחרינו ילדה ענת את אלמוג. המשפחה התרחבה. איזה אושר! משמחה לשמחה. כמה זמן ארכה השמחה "המושלמת"? בדיוק שלושה חודשים. ואז הכל התהפך.

אודי, אני מסתובבת בבית שגדלנו ומסרבת להאמין שיותר לא תסתובב בין החדרים. אני מתגעגעת אליך. אני מתגעגעת לחיבוק החזק-חזק, הכמעט חונק שלך, למשיכות בשיער, לראות אותך נהנה מאוכל טוב. המחמאות שלך חסרות לי. תמיד החמאת וליטפת. הרי כל דבר מזכיר אותך. המצאת שמות לכל אחד ולכל דבר.

אנשים או כשאני לבדי. אודי, אין יום שאתה לא איתי, חי או מת. ביום שיש לי מעט מצב-רוח, אתה איתי חי ומצחיק. וביום בלי מצב-רוח חוזרת ונשנית לעיני התמונה של אודי שלי מכוון פה וחסר-אונים בארון מתים; של אודי היוצא מפתח הבונקר, צועד ארבעה צעדים ונופל. לאבד אותך פירושו - להתחיל להתמודד עם החיים ולא לחיות אותם.

הדברים אינם הולכים בכוח. ובמקרה שלך, אודי, בטח לא במוח - הראש אינו יכול, אינו רוצה להבין. כמה שאני אומרת לעצמי: "זהו זה, זו המציאות. אין מה לעשות. צריך להמשיך הלאה", הכל נתקע. הדברים אינם מסתדרים בראש.

הכל מתעוות. אני מאבדת כיוון, מנסה להכניס סדר ואיני מצליחה; נעצרת, שואלת שאלות ואין תשובות. בשלב מסויים כבר איני שואלת, כי ממילא אין הגיון, רק בוהה בחלל, מפנטזת וחולמת לטוב ולרע. אילו העזתי וסיפרתי מעל דפי הספר חלק מחלומותי, אנשים היו אומרים שאיבדתי צלם אנוש. אודי שלי, המציאות אינה שונה בהרבה. כן, אח יקר ואהוב, איבדתי צלם אנוש. איתך הרגשתי מטריפה. בלעדיך אני מוטרפת. איתך ובלעדיך - ניגוד מוחלט שאין קיצוני ממנו. נקווה שהזמן ייטיב עימנו מעט. בכל אופן, כרגע מצבנו איום ונורא.

"איזו אמא יש לי. ואיזו בתו"

שעון על הדלפק בסלון, מדבר בטלפון ומקשקש את החתימה שלך בכל מקום אפשרי. כן חתמת את שמך, חתימה שאימצת לעצמך עוד כשהיית ילד. אני זוכרת אותך עומד

בשנה הזו שאינך עוד איתנו קרו דברים שאהבת. הצהובים-כחולים שלך - מכבי תל-אביב לקחו את האליפות אחרי 13 שנים... היה לנו חורף קשה וגשום, ואתה אהבת את החורף. אהבת לשבת בבית, מחומם ומוגן, לאכול ממתקים וגלילית ולשמוע את הגשם מטפטף. יש כל-כך הרבה מה לספר עליך. אבל כל מי שהכיר אותך יודע מי זה אודי. אתה אחד מיחיד הסגולה שאפשר להגיד עליו: טיפוס שאינו שנוי במחלוקת. את כולם אהבת ולכולם הקדשת. היית מסור וגאמן למשפחה, לעבודה ולחברים.

אני יושבת וכותבת לך והילדות שלנו רצה במוחי כמו בסרט. היה בינינו קשר אמיתי וחזק. כשהיינו קטנים היינו אח ואחות, וכשגדלנו נהיינו חברים טובים-טובים ואוהבים-אוהבים. הרבה יצאנו ובילינו יחד. חברים משותפים, חברה משותפת - למרות פער הגילים.

כשהייתי בקיבוץ (שירתתי בנח"ל) באת אלי בכל הזדמנות עם בוני, כלבנו האהוב, ודאגת לשגע גם את הקיבוץ, ותמיד עם הקסם והשובבות הנצחיים שלך. אי-אפשר היה להתרגו עליך. בפעם האחרונה שוחחתי איתך לפני שיצאת למילואים. שיחת טלפון שהסתיימה בהמון תוכניות, שנתרו מיתמות. עצוב לי אודי. עצוב, עצוב, עצוב.

לו רק יכולתי עוד פעם אחת לחבק אותך חזק-חזק-חזק ולהגיד לך מה שאני רוצה. כיוון שהדבר בלתי-אפשרי, אז מה שיש לי לעד ישאר בלב. זהו סיפור ללא סוף.

הקטיעה הזאת היא איומה. חתך בבשר החי. אודי, אני גאה שזכיתי להיות בין האנשים שאהבת מאד. לכבוד הוא לי.

אוהבת ומתגעגעת

אחותך איה

עם דודו האהוב
יעקליה גרונדמן.

ביום הבריתה של
בתו נועה, עם
ההורים והאשה.

עם ניצב מרכוס
במגרש כדורגל. אודי
היה קפטן הנבחרת של
מחוז ת"א.

היית לי אח קטן,
אולם בעיני היית
גדול. 178 ס"מ של
אהבה, חום, יושר,
מסירות, אחריות,
ילדותיות ובגרות
כאחד. אשא אותך
בתוכי עד יומי
האחרון.
אוהבת אותך
ומתגעגעת.

שלך לעולמים,
אחותך איה

חיוך של אושר...
עם אשתו ובתו
שאן זה נולדה
במז"ט.

אודי מחייך אלינו ממרומים

קשה להעלות על הגייר תחושות כה כואבות ודואבות. היית - ואינך. למדתי להכירך טוב יותר לאחר מותך - את אצילותך, צניעותך, גבורותיך והיותך אח לכל חבר. לזרק יכולתי להחזירך לחיים ולתת הסבר לדברים שנותרו ללא מענה, החרותים עמוק-עמוק בתוך ליבי. אודי, הדמעות מחלחות בנו והמים מחלחים עמוק בתוכך.

סבתא מלכה מחזיקה בידה את הנכדה נועה.

בחלומי, אתה יושב שם במרומים,
מביט בנו ומחייך את חיוך המתוק שלא
מש גם ברגעים קשים.

אושרך היה כה גדול בהולדת בתך נועה!
ואלוהים לקח אותך ללא כל מענה, מדוע?

דע לך דבר אחד: אהבתי אליך היתה
חבויה תמיד עמוק-עמוק בתוך הלב,
הדואב.

גיסתך ענת בן-מרדכי

ייחודו של אודי

לא, לא יתכן, האם תמו כל תעתועי. החלומות והחזיונות - שאודי היקר ישנו, איננו, נמצא, הלך, יבוא, יחזור, יגיע או נעלם. והאם באמת השלמתי עם העובדה המרה? אני עומד לכתוב שורות אלו לזכרו של אודי הנערץ.

הנה אני חוזר וחולם בהקיץ שהוא עומד מולי במלוא דמותו החיננית והטהורה, ומחפש שוב פעם להכניס חדרוה וצחקוק ולהנעים את האווירה לפי דרכו וטבעו; והנה הוא מישיר את מבטו המיוחד, השולח ומשדר גלי רוח, אהבה ושמחה, ואולי גם מעט דאגה. וכך חוזרים כל הזכרונות בלילות סדר הפסח או בלילות ערב ראש-השנה, עת כל המשפחה הענפה היינו מסובים מסביב לשולחנות עמוסים לעייפה מכל טוב בבית ההורים, והמלווים בריחות המתקתקים של התבשילים הטעימים האופייניים ללילות אלה, היה אודי במרכז השולחן מעין "מנצח התזמורת"; זורק מלה פה, משפט שם, וכולנו פורצים בגלי צחוק ומתמוגגים מאימרותיו. זה היה מוסיף נופך של עליצות ושמחה לכנס המלבב במסגרתו המשפחתית.

מקרה מיוחד שקרה לי והמגלם את יחודו של אודי, אירע לי ביום מן הימים כאשר עברתי לתומי ברחוב. פתאום שמעתי מישוהו קורא בשמי. הסתובבתי כה וכה ולא ראיתי שום אדם. כאשר המשכתי בדרכי שוב נשמעה הקריאה "יחזקאל"!!! והפעם בקול מהדהד. פעם נוספת הסתובבתי וחיפשתי בכל הכיוונים, אך לשוא. כעבור דקה נשמע שמי בשלישית והפעם נראה ראשו של אודי מבצבץ מבין חבריו שנמצאו איתו ברכב, כנראה בתפקיד, ועד אז היה מוסתר ביניהם. במבטו כאילו שידר לי "עד כאן. לא אמשיך עוד לתעתע בדודי, או להביכו". כמובן, שאני, אודי וכל חבריו פרצנו בצחוק רועם והיתה צהלה הנראית בקטעים של "מצלמה נסתרת".

אודי היקר, החלומות נגוזים, והמציאות המרה טופחת יום-יום על פני כולנו, אוהביך. מאותו יום מר ומוזעזע שבו עזבת אותנו, נסדק סדק גדול בתוכנו, ודרך סדק זה נושבת עצבות ומרירות שמבריחה כל בת-צחוק או שמחה מקירבנו; והלא דווקא אתה היית רוצה שכולנו נהיה שמחים ומאושרים. כמי שמכיר אותך ואת טוב ליבך ונשמתיך, אני בטוח שגם עתה הינך זועק מתוך האדמה "מוכרחים להיות שמח", אך אודי, הכיצד?

הדוד יחזקאל

אודי ז"ל

חלל, כאב, יגון, אכזר, גורל, שכול. אך יותר מכל חבל! הוי, כמה חבל! איך יתכן לדבר ולכתוב עליך דברי הלל במלים עצובות וכואבות.

כן, אודילה היקר, אלו המלים שאני והמשפחה כולה משמיעים רגע רגע, שעה שעה ויום-יום מאז הרגע המחריד שבו קיבלנו את בשורת האיוב.

אודי חמודי, קשה לי מאוד לכתוב עליך ולכן אני כותבת אליך.

אודילה היקר, מעולם לא הבנתי את משמעות המלה חלל. לו יכולת לדעת ולהרגיש איזה חלל השארת, ואת גודל הכאב והיגון, אני בטוחה שהיית קם לתחיה. הרי אתה אודילה, בחייך, גרמת רק שמחה, צחוק ואושר! היית אור לעיניים וחגיגה ללב בכל מקום שנמצאת, ולא חשוב היכן ועם מי היית באותה עת. החיוך שבפניך, אודילה, היה הדבר המקסים ביותר בעולם; צחוקך המתגלגל מכל הלב היה משכיח כל כאב! לא היה לו ערך בכסף ובכל זאת זה היה שווה המון. בחיוך ובמלה טובה הפכת עצב לשמחה וחיוך לא היה לשוא. אין אחד מכל המשפחה שיכול בלעדיו!

כן, אודי זה אסון! ואיזה אסון! פשוט קשה להשלים וקשה שבעתיים המחשבה שלא נתראה עוד. הגעגועים אליך, אודילה, גורמים לשברון-לב. במותך, יקירי, מתה השמחה במשפחה כולה.

גורל אכזר. באחד משיריו של זהר ארגוב מופיעות המילים:

"על מה ולמה לא יודע,

על מה עולם אכזר ורע".

אכזר, ועוד איך. אכזר הגורל שניתק את פתיל חיך בדמי ימך!

אודי!

בכל אותן שנים שהיינו בניו-יורק אודי היה איתנו. לא חלף יום ששמו לא יוזכר בסיטואציה זו או אחרת, וכמובן תמיד בזכות חוש ההומור המתוק והילדותי שלו. אודי היה תמיד ילד מתוק וחייכן, למן היום שהכרתיו כחייל-טירון ועד לשוטר, כאשר גם עבודתו הקשוחה ואקדחו הצמוד לא הצליחו לשוות לו תדמית אחרת. וכך אזכור אותו תמיד - נשמה אוהבת.

אני שמח שאודי הספיק לשהות איתנו בביתנו. אהב את השלווה בלונג-איילנד, וכמה שמחנו בו כשהיה איתנו. כל-כך חבל שאודי איננו. בליבנו ישאר תמיד חלל ריק שאיש לא יוכל למלא לעולם. יום מותו היה היום העצוב והנורא בחיי. לעולם לא אשכח את הצער הפולח את גופי כמו סכין שחודרת לגוף, כזאת אכזרית ומתמשכת.

כמעט שהתפוצצתי מצער. זה היה קשה מדי. אי-אפשר למצוא הסבר לאסון כזה, וקשה אפילו להעלות בכתב את ההרגשות הקשות ואת האכזבה והריקנות. אם באמת קיים גן-עדן, שאתה לבטח נמצא שם, מציק למלאכים ומהתל אפילו בקדוש-ברוך-הוא בכבודו ובעצמו.

כל מי שהכיר את אודי מקרוב ירגיש בחסרונו עד יומו האחרון.

אפשר לנסות ולהתנחם בעובדה שהחיים חולפים מהר. במוקדם או במאוחר ניפגש במקום אחר. אהבתך באמת, אחי.

גיסך אבי מוסקוביץ ("אבו-קאראט")

אודי!

בן-דוד יקר ואהוב, הלכת מאיתנו לבלי שוב. החיים נמשכים בלעדיך אולם אותך עם צחוקך, ואת תש ההומור הבריא שלך איננו שוכחים. תמיד אתה עומד לנגד עינינו, והכאב בתוכנו חזק ונוקב. תמיד היית חביב וחבר'מן, התבדחת עם כולם, אבל רק אחרי מותך ידענו מי באמת היית למעשה, רק אז התגלה לנו מלוא שיעור קומתך.

הקשבנו לסיפורים על אודותיך מחבריך במדור, והשתאינו. סיפרו על המנהיגות, על המסירות והנאמנות שלך לתפקידים הקשים שהוטלו עליך, וגם על חבריך. סיפרו על אומץ ליבך שהתגלה בכל מיני מעשים. שימשת דוגמה ומופת לכל חבריך, שהעריצו אותך מאוד, ואתה מעולם לא סיפרת, כי היית עניו וצנוע.

אודי! כולנו מרגישים בחסרונך והלב דואב במיוחד באירועים משפחתיים שבהם היית בולט ודומיננטי מאוד. לא נשכח אותך ודמותך לא תמוש מקירבנו לעולם.

רותי אבי

ורד רונן ושי בן-משה

ודע, כמה רע העולם שבו חיים פושעים ורוצחים שרצחו אותך בדם קר על לא עוול בכפיר. מי יתן
השם ינקום את דמך.

השכול, אודילה, פירושו לחיות את הצד האפל של העולם. אין אני והמשפחה כולה לובשים
שחורים, אך את השחור, אודילה, אנו נושאים בליבנו! בליבנו - השכולים - בוכה הסוד - סוד ליבנו
הכבוי. איש לא יבין את גודל העצבות ואת יגון החיים. יומנו ללא אור ולילותינו ללא מנוחה, שבתנו ללא
שלום ותגנו ללא שמחה.

ואתה, אודי יקירי ואהובי, תנוח על משכבך בשלום ותהי נשמתך צרורה בצרור החיים.
זכרך לא ימוש מליבי לעולם ודמותך הצוחקת תלווני עד יום מותי.

אוהבת אותך ומתגעגעת,

דודתך יפה

אלי ואודי עם אמא בסיום הטירונות של אודי.